Нирвана.

Mors memoriae.

О дивна, свръхдушевна и безименна услада,
Когато се изказва съ тѣзъ слова: — да не осѣщашъ!...
Безстрастенъ да стоишъ и прѣдъ Едема и прѣдъ Ада,
И нито признакъ отъ животъ — въ живота да не срѣщашъ!...

Да гледашъ безъ да гледашъ, слѣпъ да бѫдешъ въ свѣтлината!
Да бѫдешъ глухъ за всѣки ревъ, и глухъ за всѣка пѣсень!...
Да се забравишъ!... Въ бѣгния вирвежъ на врѣмената
Да се разсѣешъ, — кародилъ въ безкрайний сводъ небесенъ!

Да имашъ върху сѫщерѣта си хладна плоча гробна!
Пустъ зракъ, мечта подвижна, тварь на сѫнката подобна,
Злотворенъ случай съ тѣбъ да си играй, — отъ небосклони

Въмъ небосклони Сѫдбата вседнево да те гони, —
Отъ цѣй миръ ти охкане горчиво безъ да пада!...
О дивна, свръхдушевна и безименна услада!

Държавен архив София 70 инв. № 249